

avskrift av fören. Småland. Norrman: s
samlingar.

ACC. N:R M. 9114: 1-8.

Landskap: Småland Upptecknat av: J. M. Wistrand

Härad: Östra Adress: _____

Socken: _____ Berättat av: _____

Uppteckningsår: 1885 Född år _____ i _____

"Glujen", - trollkunnig man. s. 1

Visa. s. 5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Avskrift ur "Fören.Smål.

ACC. NR. M. 9114 : /

Minnen":s saml.

Landskap: Småland Upptecknat av: J.M.Wistrand

Härad: Östra Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: /1885. Född år i

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen rör Berättelse på Östra häradsmål, Småland.

Gamle Slujen minns i nock lite hvar tänker jak. Han va svärfarn te Ur i Salje å bodde hos humen i den där lelle fastekammen, som Almen hade hatt te ålasump på den tien, han arrenderade fesket å länsman Hultman. Dä va en leer kär den där Slujen. De sa, att han va utå e gammel trullslägt, å dä kunne en närpå se på an, för han så dä inte ut, som han vatt å vået folkaslaj.

I sia klangår hade han vatt mä som varjäningsman fö(r)st i de stora ofrea mot ryssen, då de tok Finlann frå Svärjet, å sen unner Bonnaparten, som feck stryk. Nä lä me si, dä va unner Karl Johan - i kri mot tysken o dansken, å så va han mä i Norjet, så långt inne i lannet, så de hade inte mer än fäntan mil te Paris. Han brukte säa, att dä alt va illakt å få gå hem å inte ha tatt in den staen mä, men si stormaktera qveade på svänskens möe

Skriv endast på denna sida!

M. 9114:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

framgång å därföre så jeck dä som dä jore. En gång kum de te en stor sta, som hette Lepsik, å där hade ryssa förut vatt inne å slaet ihäl så möe mä folk, så bloen jeck knektera opp på hasera, å dä låktade så förjodat illa så vi motte fylla bå näsa å trut mä tobak å snus, men dä hjalpte inte ändå sa'an. En an gång, dä va, då de va i Norjet, häll han på att bli ihälskuten. Si dä va så, att bäst han sto där å sulle kasta opp en skyttevall, feck han si e stor kanonekula komma dämmanes mot sek. - Dä kan la vå, att gubben löj iblan, när han rektet kum i taja - dä gör alla gamla knekter - men han tok ingenting för'at. "Jo å då to jak ett skutt, sä'an, så kula for rakt imilla bena på mek, men dä va inte långt ifrån att ho tatt dåliheta ifrå mek. Hade ho gått en haltum högre, så hade jak inte vatt far åt dek Maj-Lotta", brukte han säa te Uramora, dotra si, då han talte om de paschasa.

När Slujen va i Finlann träffade han på en gammel kuslegubbe, som lärde humen en hop könster, bå mä läsning å mätning å skjuta bort villarpaskottet å möe docket, men dä velle han förstås alri vegå, utan då han fott sek ett par supa älla då rektit stor nö va å färe, då kum dä fram bå hva han kunne å vesste. En da - dä va en tvålväl tri år inna gubben do, hade dä dändär läpalätte Jante på Hörven, som pläe springa å lapra o divelera hogget sek i

M. 9114:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

foten, å bloen pissade höjt i väret, å Jante ble så hvit i syna,
som ett lik, o bäst han sto där, drosade han i backen å dä skroa-
de i skrofvat, män så kom Jödde i Sqvatrehall å Kalle på Pysslebacke
å di sae, vi sa springa ätter Slujen i Salje för si han kan stämme
blo, å gubben Sluj kom å så lae han näfven på foten å bejunte te
å muttla å läsa, män så höjt, att jak kunne höra, att han sae:

Jak sa stämme din blo

Som Mosen jore med röda hafvets flo

Statt åder va stilla å sund

Så sant mannens själ far till hälvetets grund

Som går till tings, vet rätt å vetnar orätt.

I tre helia namn ammen.

I må nu tro mek om i vell, men så sant jag setter här e syndi
människa, så när gubben Sluj sagt de ora, bejunte bloen te stan-
na på Jante, å när han lugget e stunn å hörkat sek te, ste han
opp presis som dä inte hade bekommet homen noet att så möe å mak-
ta gått å an. Å Jante to opp en tri daler å ga gubben te ett
hallstop bränvin, å dä va då inte förmöe, för en redier doktare
hade minst fött ge tri rekstaler.

En gång hade jak fött en så falia svår vånne i min ene
tumme, å jak to å fyllde på mi lomneflaska å donkade i väj te
Sluj å ba, att han sulle läsa nöra kraftia or. Å han började läsa

M. 9114:4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Å muttla, sen han hade sputtat tri gånger:

"Gussfre vark i ben.

Setter du här å lefver?

Du sa fara bort i bå stäck å sten

Å alri komma här i jen.

För detta ben sa hvarken spränga, varka eller svia,

Mer än dä ben, som tos ur Adams sia.

I tre helia namn ammen.

Å mä däsamma va varken börte, som en hade stroket bort
an mä e ^{men}hänn,) så bjö jak gubben på mer än en jök för besväret.

Avskrift ur "Fören. Smål.

ACC. NR M. 9114:5.

Minnen":s saml.

Landskap: Småland Upptecknat av: J.M.Wistrand

Härad: Åsbo Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: 1885. Född år i

Uppteckningen rör Visa.

Vill i höra nöre visa kan i få, men sjonga kan jak
inte, för inte kan jak nota å inte har jak nön lömning håller te
å tala om. Töst nu då:

Ungersven och jungfrun de möttes på en bro,
Falli, fallu, falallalalalej
De lofvade hvarandra sin ära och sin tro
Skön jungfrur i gömmen Eder ära.

Och ungersven och jungfrun de möttes i en äng
Falli etc.
De lofvade hvarandra guldringarne fem
Skön etc.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 9114:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Så stod där en torparelur och hörde där uppå
Falli etc.

Å aldrig skall ungersven till sköna jungfrun gå
Skön etc.

Och ungersven han rider, men torparluren sprang
Falli etc.

Och torparluren kom förrän ungersvennen fram
Skön etc.

Han klappade på dörren med lövantar grå
Falli etc.

Ständer upp sköna jungfru drag regelen ifrå
Skön etc.

Hvem klappar så hårdt uppå dörren min
Falli etc.

Tro inte jag släpper om nattetiden in
Skön etc.

Mins du inte, då vi taltes vid på bro?
Falli etc.

Skriv endast på denna sida!

M. 9114:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vi lofvade hvarandra vår ära och vår tro?
Skön etc.

Jungfrun springer upp drager regelen sin
Falli etc.
Och släpper den torparluren in
Skön etc.

Och när som de kysstes och klappades så såta
Så fick hon då fatt i hans lövantar våta.

Ja visste jag, du vore en torparedrång
Så skulle du aldrig komma med lifvet ur min säng.

Och visste jag du vore någon torparelur
Du skulle aldrig komma med lifvet ur min bur.

Jungfrun springer upp, hon fattade sitt spjut
Körde torparedrången genom fönsteret ut.

Jungfrun hon skratta, hon skrattade och log
"Har du fått min ära, så har jag dina skor."

M. 9114:8.

Ja väl kan jag få mig två lappade skor
Falli fallu fallallalalalej
Men aldrig får jungfrun sin ära så god
Skön jungfrur I gömmen Eder ära.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV